

Leküzdhetetlen akadály

Vakító világosságra ébredek. Felemelem a fejem, hogy jobban lássam a helyet, ahova a kegyetlen vihar sodort. A levegőben a folyóvíz egyedi illata terjeng, ami számomra az életet jelenti. Néhányszor verdesek a szárnyaimmal, hogy megnézzem, nem e törtek el a nagy sebességgel való becsapódásomkor. Az ellenőrzés után, légies könnyedséggel repülök a magasba, és kezdem meg az új otthonom feltérképezését. Addig nem állok meg, ameddig a világ alattam olyan parányi nem lesz, mint egy fészek. A bal szárnyam ez ellen enyhe lüktetéssel tiltakozik.

Elsőként a rengeteg szín tűnik fel. Ezen a területen mintha a víz kékebb az erdő pedig a szokásosnál is zöldebb lenne. Tőlük balra pedig sárgás, világoszöldes és barnás csíkokat látok, amelyeket még értelmezni se tudok. Közöttük, pedig a jól ismert barnásfehéres foltok terülnek el, amik a fehér óriásokra utalnak, azaz az emberekre.

Egyből feléjük veszem az irányt, mert kíváncsi vagyok, hogy itt mások lesznek-e, akárcsak a táj, ami olyan ismerős, de mégis olyan szokatlan. Percek alatt feltűnik egy - a szemem előtt magasodó - nagy épület, amire leszállok és onnét figyelem az embereket, akik, mint a hangyák, ide-oda tolonganak.

Először egy olyan ember tűnik fel a tömegben, aki kisebb, mint a többiek. Elveszett tekintettel néz körbe, mintha keresne valamit, vagy valakit. De csalódott arca arra utal, hogy nem talált semmit. Kétségbeeséséről a szemében összegyűlt víz árulkodik, ami lassan lefolyik arcán.

Nem akarom látni, hogy mi lesz a kisemberrel, mert túlságosan emlékeztet önmagamra, de nem tudom elfordítani a fejemet. Néznem kell.

- Anya, anya, anya! - ezeket üvölti a zokogó emberke, remélve, hogy valaki válaszol rájuk, de mindketten tudjuk, hogy senki se fog, hiszen a gyenge hangját elnyomja a zivaj. Összecsiklik a szürke földön, hogy egy halkán rázkódó kupaccá váljon, ami mindenki figyelmét elkerüli.

A gondolataim elől menekülve a levegőbe szállok, és addig repülök, amíg meg nem pillantok egy bokrot, amire majd a fészkemet fogom építeni. Megfelelő anyagot keresek aztán gondosan elkezdem összefűzni őket. Számtalanszor csináltam már ezt, de mindig azt éreztem, hogy valamit elrontok.

Tavaly nyáron jöttem rá. Azért érzem rosszul magamat, mert ezt nem nekem kellene csinálnom, hanem a tojónak. Annak a tojónak, akinek velem kellene lennie.

A legpuhább szöszöket, tollakat és szőröket szedem össze, hogy azzal bélelhessem ki a fészkemet. Az egész napom rá megy, de megéri, hiszen ettől is függ az életben maradásom.

Egy fényes napsugár varázsolja aranyárgává szürkés tollaimat, miközben kikászálódok új otthonomból, ami ugyanolyan, mint az összes eddig. Hogy izgalmat csempészek az unalmas napomba, úgy döntöttem, hogy ma a vizet figyelem meg. A hullámozó kékséget, amely tele van kalanddal.

Ha az egész világ darabjaira hullik, a víz akkor se fog változni. Ezért szeretem annyira, mert az élet folytonosságát jelenti, és mindig emlékeztet arra, hogy van, ami állandó, van, ami megmarad annak, ami mindig is volt.

A világoskék folyó felszínén a fény egy kékeszöld folton megcsillan, ezzel odavonzza a tekintetemet. Közelebb repülve látom csak, hogy a folt, egy apró halacska.

Nem szoktam beszélgetni más állattal, még madárral sem, nemhogy hallal. Ezért kíváncsian megszólítom a víz felszínén úszó állatot és felteszem neki a legelső kérdést, ami eszembe jut. Nem gondolkozok, csak kérdezek.

- Milyen érzés úszni? Milyen elmerülni a kék habokba és puhely könnyen lebegni?
- Pontosan olyan érzés, mint repülni. Olyan, mint élvezni a lágy szellő érintését és a teljes súlytalanságot. - vágja rá pimaszul.

Körbe forgatom a fejem, hogy minden irányból megnézzem a nagyszájú halat, hátha rájövök, hogy mitől tud velem szóba elegyedni. Minden állat a saját fájával tud csak beszélgetni, ez a szabály már a világ kezdete óta jelen van, és eddig nem volt rá példa, hogy valaki felülírja.

- Miért tudunk mi beszélni? Hiszen te egy hal vagy, én pedig egy madár.

- Ha nem csak kérdeznél, talán választ is kapnál. - nemtörődömségét egy vízalatti bukfencsel mutatja ki, így láthatóvá válik az ezüstösen csillogó hasa és oldala.

- Akkor mit... - nem tudom befejezni a mondatot, mert a parton megjelenik egy ember, hosszú szőrrel a fején. A váratlan meglepetéstől bekapcsol a védekezőösztönöm és egy fél pillanat elteltével már a magasból szemlélem az eseményeket.

A legnehezebb és legfájdalmasabb dolog a világon egy ösztönnek nemet mondani, mert a leküzdése örült kinnal jár. Erre már hét napos fióka koromban is rájöttem.

A születésem pillanatától a belsőmben él egy tojás, ami velem együtt növekszik. A belőle kikelő madár hegyes csőre és karmai is feketék, nem csak a tollai. Ha nem bennem repked, akkor a tojásban pihen, és várja a megfelelő alkalmat, hogy lecsapjon. A neve Éjsötét.

Szerencsémre nem mindig nehéz neki nemet mondani. Viszonylag könnyen tudok társalogni más állattal, és nem olyan fájdalmas egyedül élni sem. Vagy talán már annyira hozzá szoktam a fájdalomhoz, hogy nem is érzem olyan rossznak?

Van, amikor nem lehet ellenszegülnöm, mert képtelenség kibírni a velejáró fájdalmat. Egy tekintet mindig segít, hogy eszembe juttassa ezt. Egy tekintet, ami először szeretett tükrözött, aztán zavart majd félelmet végül pedig semmi érzelmet.

- Tőle nem kell félned, nem fog bántani, annak ellenére sem, hogy ő egy emberlány. - a hal tompa hangja rángatott ki az emlékezés örvényéből, mely akaratlanul magába szippantott - Minden nap lejön ide, és magával hozza azt a barna fát, amire rátesz egy fehér...egy olyan fehér valamit, amit összezen különböző színekkel. Nem tudom, hogy ennek mi az értelme, de nagyon szórakoztató nézni, ahogy áll azzal a pár miniatűr madártollal a kezében, és közben engem néz. - Visszaereszkedem a földre és megállapítom, hogy ez az ember valahogy más, mint a kisember.

- Ő egy nőstény vagy ha úgy tetszik tojó, ezért más. Halottam, hogy Lánynak nevezik. - úgy válaszolja meg a fel nem tett kérdéseimet, mintha olvasna a gondolataimban. Kezdem úgy érezni, hogy nem én vagyok az egyetlen furcsa állat itt. - Engem szólíts Pikkelyesnek.

Egy teljes napi beszélgetés után döbbenek rá, hogy milyen szörnyű is volt egyedül. Fogalmam sem volt róla, hogy barátkozni ennyire jó dolog. A mellemen lévő fekete tollak már nem nyomnak annyira, az egész testem könnyebb. Sokkal gyorsabb vagyok a vadászatban is, eddig még nem ettem ennyire sok ízletes rovar.

- Tollas, megtennéd nekem, hogy követed Lányt és mindenről beszámolsz, ami vele történik? Régi vágyam már, hogy tudjam, mit csinál, amikor nem velem van. - Pikkelyes hangja alig ér el hozzám, de ezt a kérést meghallom. - Madár vagy, elég csak felette szállnod, és látod őt. - Egy perc elteltével hozom meg a választ:

- Igen, megteszem.

A magasból még látom új barátom elégedett arcát, ami engem is elégedettséggel tölt el. Majd Lány nyomába eredek és igyekszek minden apró részletet megfigyelni. A szőre a fején, vagy, ahogy ők nevezik, a haja, olyan színű, mint egy fa kérge és a szeme olyan, akárcsak a fekete föld, mégis van benne valami, amitől nem hasonlít se a földre, se a fára.

- Látom, hogy követsz Madárka. Ne félj tőlem, gyere csak közelebb, én nem foglak bántani. - mintha énekelne, a kedves szavak olyan dallamosan hagyják el a száját. Közelebb kell repülnöm hozzá, hogy jobban halljam az édes hangját. - Milyen kis fekete fehér vagy, és

milyen szépen repülsz, akár egy tollpihe. - várakozva néz engem, mintha akarna valamit tőlem, de egy másodpercnyi idő múlva ismét dicsérni kezd. Hát ezért akarta Pikkelyes, hogy kövessem őt. - Gyere! – megyek utána, mert a bennem lévő fekete madár így akarja.

Nem tudom eldönteni, hogy Ő segíteni akar nekem vagy sem. Kikel a tojásból, felrepül a fejemhez és kilök a saját testemből, hogy irányítson engem. Nem tudok ellenszegülni neki, olyan erősen kényszerít a saját akaratára. Ez nem mindig rossz, hiszen, valamikor azt akarja, amit amúgy is szeretnék.

Lány arca felderül váratlan gesztusomra, így mutatja az utat otthona felé. Bevezet az emberek lakhelyeül szolgáló szabályos földkupacok tengerébe, majd megáll az egyiknél és bemegy rajta.

Követni akarom őt, de az előttem lévő lapos fa megállásra kényszerít. Hiszen ő mondta, hogy jöjjek ide, akkor most miért nem enged tovább? A válasza nem sikerül rájönnöm, viszont gazdagodok egy új felismeréssel: az emberek roppant bonyolultak.

- Miért álltál meg? Miért nem mentél te is be? Ha én madár lennék, akkor biztosan berepülnék az ablakán. Miért vannak szárnyaid, ha nem azért, hogy repülj velük? - ilyen és ehhez hasonló kérések áradatát zúdítja rám ingerülten Pikkelyes, mikor beszámolok neki Lányról. Hogy férhet el ennyi harag abban a parányi testben? - Adok egy egyszerűbb feladatot, hátha itt nem vallasz kudarcot. Repülj el olyan messzire, amilyen messzire csak tudsz, és mondd el nekem, hogy mi van ott. Mesélj el mindent! Ugye megteszed ezt értem, barátom?

- Persze. - vágom rá egyből. Annyira felvillanyozza Éjsötétet, hogy szívességet kér tőlem, hogy a csendes teltakozó hangomat nem is hallja meg. Vagy nem is akarja meghallani?

A virgonc szél minden kósza gondolatot elűz a fejemből. Egyszerűen csak élvezem a korlátlan szabadság nyújtotta mámorító érzést, amit csak a levegőben érzek. Próbálok minél több dolgot megjegyezni, minden kis részletre figyelni, de a végére elvesztem a fonalat, mert magába bolondít a táj szépsége. Az üdítő frissesség, ami örökösen jellemzi a természetet, a színek édes harmóniája, ahogy a kék ég elkeveredik a zöld fűtengerrel és a föld barnaságával, és ahogy ezt az egészet betölti az állatok vidám hangja. Csodálatos. Ezek azok a ritka pillanatok, amikor kedvem támad nekem is beleadni valami szépet ebbe a csodába. Ilyenkor énekelek, és hagyom, hogy egy lágy fuvallat messzire repítse a könnyed dallamomat.

- Bárcsak én is láthatnám ezt! Gyűlölöm a vizet. Olyan, mintha egy ketrecben lennék, ami mindig ugyanolyan. Nincs itt semmi változatosság, csak az unalmas kék szín. Elegem van már belőle. Olyan könnyű neked Tollas, hiszen szabad vagy. Nincsenek korlátaid, nincsenek szabályaid, csak te vagy és a végtelen ég. - Sosem gondoltam így magamra. Nem sűrűn érzek efféle szabadságot. A tollaim alatt, mélyen legbelül Éjsötét mindig szorít, ez megakadályozza, hogy gondtalan legyek. Egy szót se szólok erről Pikkelyesnek.

-Neked olyan egyszerű, nem kell megfelelned senkinek, nem kell segítened senkinek, csak élsz, mindent a kedved szerint csinálsz, hiszen szabad vagy. - A tudára akarom adni, hogy az én életem is ugyanolyan nehéz, sőt talán még nehezebb is, mint neki. A bennem lévő fekete madár viszont a magasba emeli a testemet, majd, mint egy falevelet az őszi szellőben, könnyedén enged vissza. Most ismerem csak fel, hogy Éjsötét szándékai kezdnek egyre inkább rosszak lenni.

Lány ma ismét azt találta ki, hogy megszínesíti a nagy fehér valamit. Kiderült ezt vászonnak hívják, és amit csinál az a festés.

- Látod Madárka, nem olyan bonyolult ez, csak vonalakat húzol az ecsettel és mindjárt kész is. - figyelem az ügyes ujjait, amik úgy mozognak akár az én szárnyaim repülés közben, olyan gyorsan, hogy látni is alig lehet. Teljesen belefeledkezek a légies könnyedségébe és a vidámságába, amit ilyenkor áraszt.

A műve befejezése után elindul az alkonyi homályban az otthonába én pedig követem őt, így megyünk egészen a célig, ott viszont váratlan dolog történik. Nyitva hagyja nekem az

ajtót és kéri, hogy menjek be. Reménytől csillogó szemének képtelen vagyok nemet mondani, pedig kint már átvette a Hold az uralmat. Meg akarok szólalni, tudatni akarom vele, hogy most kell hazarepülnöm különben elragad az éjszaka és az emlékek forgataga, de az az őszinte mély tekintet minden szót belémfojt. Észre se veszem, hogy ez nem az ő, hanem legnagyobb ellenségem műve. Így csendben berepülök díszes otthonába.

-Becsukom az ablakot, hogy nehogya megfázz Madárka. Olyan sok élet van benned, nem lenne jó, ha mindez elillanna. - ismét várakozva tekint rám, majd ijedten kapja el a pillantását, mintha az előbb nem akarta volna, hogy meglássam az engem fürkésző tekintetét. - Képzeld csak, ma megmutattam anyának a festményemet és azt mondta, hogy gyönyörű - egy pillanatig habozik mielőtt kimondaná, mire Éjsötét halkán suttogja, hogy hazudik. De Lány miért hazudna ebben? Hiszen elképesztően szép, amit csinált, vagy talán nem látja ezt az anyukája? - azt mondta, hogy ennél szebbet még sohasem látott. - fekete föld színű szeme, most bánatos sárrá változik, ami mégis kéken folyik ki a szeméből. Ez nem szomorúságukban történik? Miért lenne szomorú, ha megdicsérték? *Hazudik*, suttogja Éjsötét. - Azt mondta, hogy büszke rám, mert nagyon tehetséges vagyok. - szeméből már egy egész folyó folyik megállíthatatlanul. Csak akkor ismerem fel, hogy mit akart eddig, mikor bánatos tekintetével engem vizslat. Vissza akarja kapni azt a sok jót és szeretetet, amit ő adott a világnak. Azért is néz rám most, mert azt várja, hogy viszonzzam kedvességét. Mert lehet, hogy én vagyok az egyetlen, aki képes erre. Nem bírom elviselni megkínzott arcát, mert már olyan sokat jelent nekem. Mondani akarok neki valamit, amitől megnyugszik, de nem tudok beszélni, legalábbis úgy nem, hogy ő megértse. Annyira igazságtalan, hogy ilyen kedves, mégis szenvednie kell. - Tedd meg nekem, hogy velem maradsz, és nem hagysz el! Soha. Ígérd meg Madárka! - komolyan néz rám, mintha én is ember lennék, ezért megpróbálok valahogy jelet adni, hogy értem őt. Éjsötét erővel lehajtja a fejemet, majd visszaemeli, így eléri, hogy belemenjek egy olyan ígéretbe, amit nem biztos, hogy teljesíteni tudok. Félek, hogyha nem fogadom el ezt az ajánlatot, akkor Lány már nem akar többé velem lenni. A belsőmet lassan elkezd megfertőzni ez a bizonytalanság.

Az ígéretem után hangosan dobogó szívvel vágok neki az útnak, ami ellen minden kis porcikám tiltakozik, mégis valami megmagyarázhatatlan dolog hajt előre. Éjsötét parancsol a szárnyaimnak. Próbálok küzdeni, összevissza csapkodni, visszarepülni Lányhoz, de kíméletlenül erős fájdalom nyilall belém. Olyan, érzés megtagadni, mintha valami hátracsavarná a szárnyaimat, hogy szétfeszíthesse a mellemet, amin keresztül hozzá tud jutni a fájdalomtól lüktető szívemhez.

A sötétben mindig félni fogok. Annak ellenére, hogy életem felét sötétben töltöttem. Nem is igazán a sötétségtől félek, hanem az emlékektől. A kiszámíthatatlanul felszínre törő borzalmaktól, hogy újra és újra át kell élnem ugyanazt a rosszat. A pillanatot, amikor a szüleim úgy döntöttek, hogy már nem vagyok az ő fiókájuk. Amikor kilöktek a biztonságot nyújtó fészekből, azért, mert én más vagyok, mint ők. Bennem nem az állati ösztönök uralkodnak, hanem az emberiek. Ezt a belsőmben kikelt madár okozza. Nappal megpróbálom elfelejteni, de minden éjszaka eszembe jut. Hét napos koromban is így volt és most is így van. Én így születtem és így is fogok meghalni. Félig madárként, félig emberként.

Egy álomtalan éjszaka után egy part menti fa ágán ülök és nézem, ahogy egy vadkacsa család egymással viccelődve békésen úszik a vízen. Nem aggódnak semmin, nem titkolnak egymás elől semmit, egyszerűen csak önmaguk. Nekik miért megy és nekem miért nem? Miért szürom el mindig? Miért nem tudok ellenszegülni a belsőmben lakó fekete madárnak?

Miközben egymást becézgetik jövök rá, hogy nekem sohasem volt igazi nevem, amit teljesen a magaménak éreztem volna. Se a Tollas, se a Madárka nem tetszik igazán, de nem tudom őszintén a szemükbe mondani ezt, mert félek, hogyha közlöm velük, akkor nem akarnak többet velem lenni, ezért viselem el, hogy így szólítanak. Rettegek, hogyha nem leszek olyan tökéletes, amilyennek ők akarnak engem, akkor elhagynak.

-Tollas - Pikkelyes nem veszi észre, hogy ma még fehérebb és feketébb vagyok, mint általában. Fel sem tűnik neki. Hogy is tűnhetne, ha minden örömmel azon vagyok, hogy eltüntessem az árulkodó jeleket. - rengeteget gondolkoztam, hogy megkérjelek-e erre vagy sem, de végül arra jutottam, hogy nincsen veszteni valóm. Nem találok már örömet abban, hogy itt a vízben éljek, unom, hogy folyton ugyanazt a végtelen kékséget látom. Tudom, hogy ironikus, de azt érzem, hogy megfulladok. - fekete pontszemében több érzés tükröződik, mint némelyik emberben, akit láttam - Minden vágyam az, hogy szabad legyek, és láthassam az engem körülvevő világot, ha csak pár pillanatra is, de ezt akarom. - remegő hangját teljesen elnyeli a víz fodrozódása, amit izgó mozgás kelt. Nem is értem, hogy miért lepődök meg a kérés hallatán, mert ez teljesen Pikkelyesre vall, hiszen ő sosem folytaná el vágyait. Azért tudunk beszélni, mert ő is rendelkezik emberi érzelmekkel, ezért érzem olyan jól magam mellette. Ez a felismerés csőrön üt. - Tollas, drága barátom, azt szeretném, ha kiszabadítanál a folyó fogságából és elrepülnél velem Lányhoz, hogy egyszer láthassam őt, ott, ahol igazán lenni szeret, közben pedig végre nézni akarom az engem körül vevő határtalan és színes világot. Tudom, hogy mi lesz, hogyha levegő ér, nem kell elmondanod. - minden kis ezüstpikkelye bizsereg már a gondolattól is, hogy végre megtapasztalja a legnagyobb vágyát. Nem foszthatom meg ettől az örömtől és nekem nem kerül semmibe, csak fél kell kapnom és repülni vele. Gyerekjáték lesz. Ő a barátom, meg kell tennem érte, hiszen megérdemli. Ezek ellenére is hevesen tiltakozom Éjsötét akarától, szinte szétszakadok, olyan tüzes vita folyik fehér tollaim alatt.

-Persze, hogy megteszem. - válaszolok könnyedén, mert ismét felülkerekedik az ösztön, hogy megfeleljek. Hiába próbálkozom olyan elszántan, semmi esélyem sincsen. Önmagam akarok lenni, nem akarom, hogy más uralkodjon felettem, de folyton elbukom, mert nem vagyok elég erős, hogy legyőzzem Őt. - karmai közé fogom a csúszós pikkelyes testet, és szorosan tartom - Kész vagy?

-Remélem sikerülni fog. – mondja utoljára a vízben.

Törékeny és kicsi, mégis azt érzem, hogy ólomsúllyal húz lefelé, ennek ellenére, a magasba szállok, hogy teljesítem barátom utolsó kérését. Elrepülök régi otthona fölé, ami szomorúan tekint ránk, mert tudja, hogy elveszítette az egyik régi lakóját, akit úgy szeretett, és akinek mindig a kedvére tett.

Alattunk minden parányi, mégis kristálytisztán látszik a zöld fű, aminek minden kis szála minket üdvözlő, és miattunk hajlik meg, mert érzi, hogy most valami rendkívüli történik. A magas fák, amik eddig óriásinak tűntek, most olyanok, akár a kis kövek, amik csoportjai között megannyi állat él. A sárgásbarnás föld is ránk mosolyog, mintha azt akarná mondani, hogy: „Milyen szerencsés vagy!”. Mind egy egészet alkotunk, egy összetartó és megtörhetetlen egységet, ami olyan szilárd, akárcsak egy szikla, és most már a karmaimban pihenő halacska is része lett ennek.

-Olyan gyönyörű! - Pikkelyes erőtlen suttogásában hallatszódik minden kimondott és ki nem mondott érzelme, melybe a szél belekap és a kék hegyeken is túl repíti. Mintha egy parancsszóra történne, a karmaimban tartott test, remegni kezd. Pikkelyes levegőért kezd kapkodni, melyből egyre kevesebb és kevesebb lesz neki. Heves habogásától nem értem, mit akar mondani. Vékony húsába kell mélyesztenem karmaimat, különben kicsúszik közülük, és a földre zuhan. Soha életében nem akart még semmit ennyire, mint egy korty levegőt. Tehetetlenségében fülsiketítően nyüszít, mert leghőbb vágya, most változott rémálommá, amiből nem tud felébredni. A folyó viszont olyan messze van, hogy ha akarnék se lenne érdemes oda menni. A szárnyaim kővé válnak, nem tudom őket mozgatni, csak azt érzem, hogy zuhanok. Vagy ez csak a belsőmben történik, mert érzem, hogy barátom vére, hogyan gyűlik cseppekbe és hullik a földre, mint egy megátkozott eső? A kis halacska tüdejét ezernyi apró hegyes faág karistolja sebesre, ami, mint egy futótűz terjed át az én testemre. Hallom fájdalmas sikolyait, pedig halálos némaságba burkolózik.

Pikkelyes teste utoljára rándul össze és ernyed el. A kis testéből - ami már tényleg csak egy test - eltávozik lelke, ami fényes, mint a sima víztükör, és amiben megkínzott tekintetemet látom. Ekkor tudatosul bennem, hogy megöltem az egyik legjobb barátomat. Egy kegyetlen gyilkos vagyok.

El akarom engedni a tetemet, amit még mindig a karmaim között szorongatok, de olyan mélyen átszúrtam, hogy hozzám tapadt. Nem bírom elviselni az érzést, hogy a még meleg test a karmomnak feszül. Azt teszem, amit mindig, amikor valami baj van. Repülök.

A szárnyaim szinte kiszakadnak a helyükről, úgy sietek Lányhoz, hiszen nekem már csak ő maradt. Bármit megadnék a kedves hangjáért, mert nélküle már nem tudnék élni. A szél zúgásától, alig hallok meg, ahogy a kicsi csomagom nagyot puffanva földet ér a zöld fűvön. Feltűnő, mint egy lila folyó, amiről mindenki tudja, hogy nem normális. Nem akarok ránézni, nem akarom megnézni mit tettem, de teljesen elveszítem az irányítást, hiszen legnagyobb ellenségem, már a szívembe is beférközött. Ezért tekintetem akaratlanul is odavándorol, és csak hosszú percekkel később tudom elvenni onnét. Ha képes lennék rá, akkor az én szememből is víz folyna.

A mellkasom sebesen emelkedik és süllyed mikor beesek Lány nyitott ablakán. Kétségbeesett tekintetem őt keresi, de mikor meglátom, döbbenek rá, hogy van, akinek még nálam is jobban kell egy barát. Ugyanis Lány szeme, ismét mocsárrá változott.

-Mit rontok el Madárka? - utolsó erőmmel is segítek leküzdeni a bánatát. Már lényegtelen, hogy én is így érzek, már nem számít, hogy velem mi volt. Most csak az a lényeg, hogy Ő jól legyen, mert Éjsötét teljesen behálózta a szívemet. Minden gondolatot kiírtott belőlem. -Olyan jó, hogy itt vagy nekem. - még közelebb megyek hozzá - Madárka, meg akarsz ölelni? - kérdezi, én pedig gondolkodás nélkül megpróbálom tudtára adni, hogy igent mondok, pedig azt se tudom, hogy mi az az „ölelni”. Nem tudok nemet mondani, mert számomra most ő a legfontosabb, a boldogságáért képes vagyok mindent megtenni. Ezt teszik velem az ösztönök.

Magához húz, miközben vékony ujjaival hófehér tollaimat simogatja. Nem veszi észre, hogy mennyire megviselt vagyok, mert most mindennél jobban vágyik a szeretetre. Annyira közel húz magához, hogy már nem látom a lemenő nap fényében narancssárgába borult szobáját. Csak feketeséget látok és meleg testét érzem, ami egyre lassabban emelkedik és süllyed. Még közelebb és közelebb húz. Teljesen neki simulok. Nem érzem a levegő hűtését a tollaimon. A szívem hevesebben kezd el verni. Tudom, hogy még képes lennék mozgatni a szárnyaimat, és úgy jelezni Lánynak, hogy engedjen el. Ha akarnám, a csőrömet, és belemélyeszhethném, a fájdalomtól úgyis elengedne. De nem akarom, csak hagyom, hogy körül vegyen a sötétség, ami már mindent beborít. Azzal sem törődök, hogy Lány körmei fényes tollaimba vájnak, úgy belefeledkezik az ölelésbe. Egyre halkabban hallok saját sikító hangomat, ami könyörögve kér, hogy ne hagyjam ezt. Csőrömmel, karommal tépem őt, hogy figyeljen rám, és hagyja abba ezt az örültséget. De hiába üvöltök, hiába küzdök, nem figyel rám. Helyette csak a jól eső melegségre koncentrálok és arra, hogy segített Lányon. Ez az egy gondolat visszhangzik a belsőmben. A másoknak való segítség vágya felülkerekedett a védekező ösztönömön.

A legnagyobb hibám, hogy nem tudok nemet mondani az ösztönök kísértő szavának, Éjsötétnek. Nem sejtettem, hogy ezzel még nagyobb kárt okozok. Az ösztönök leküzdhetetlen akadályok lettek számomra, hiszen újra és újra elbuktam az ellenük vívott csatában. Nem tudtam fejlődni, se tanulni a hibáimból. Képtelen vagyok a változásra. Lassuló szívem minden dobbanásával, ezt mondja a világnak.

Sötétségben alszom el, és már nem ébredek fel újra.